

festett falfelület volt előttem. Rajta kisebb horpadások, vakolatgöröngyök, mint a finom szeplők. Óvatosan kinyújtottam a kezem, megfogni a falat. Mert végre valami valóságosat akartam érezni.

Hányadán is állunk?

Létezik-e Budapest? Létezett-e valaha, vagy csak egy nagy író találta ki attól való félelmében, hogy nem jut eszébe semmi.

A fal nem volt érdes. Még annyira sem, mint egy könyvlap. Inkább selymes és puha. Mint a bőr.

Mint egy női hát.

• • •

Tandori Dezső

3 UA.

I. Kafka szomszéd faluja, humánanorex

Ezúttal nem Kálnoky emlékének

Megszűntem érintkezni, Nagyobb Mester,
ki hangzatokba tördelted ifjúkorod keserveinek
alkonyfényét, s a poros grafit graffitijébe
vélted megérkezésed már, rőt bundásan is, Füst
Milán, s mi Musilunk, mondhatni, Musilumunk,
asylumunk, prae és poszt Snasszságlegyőző Szentkuthy,
ki az ész teljességével a művelhetőségben az érzékek
üdvét is kerested s lelted, hogy úgy fejezzem ki
magam, mint Berda József.

De én, kisebb Késeitek,
nem kés élén, inkább minden este – s korán – békén
vágván elnyugodni, a következőket mondhatom.
A tréfaságok kora véget ért. Megszűntem érintkezni.
Nem mint a rohanó vág-
tájú életben egy-egy megállás jellege pultnál, utcán,
úton (kertben nem, látogatóba nem járok, s kertünk nincsen),
nem mint Szép Ernő, ki annyira adott rá, hogy
szemében a részvét... de nem, ez Kosztolányi.
(Ésjózsefattilababitszorolhatnám. Nem.)
Nem kultúrhistoriai ez az ihletés, és nem is az.
Részleteit nehéz közölni. Betege vagyok, ha
egy nap – főleg délelőtt, utána már a kivont telefon véd,

és nagyon be kell rúgnom (ritka!) ahhoz, hogy bárkivel is
 lelkem tárására vágyjam, betege vagyok, ha bárkivel,
 s a legjobbakkal is bár, beszélek, élőszót szólok,
 maximum a levelezés marad. De nem, hogy a vág-,
 mondom. -tató életben ügyeimet ne intézném, nem az ipart
 adtam vissza, megélhetésem még szükséges részeit s főleg
 elfoglaltságot biztosítok magamnak, ahogy a körülmények
 adják és tűrik. Nem, azt a nagyralátást
 bírom már csak és csak bűnbánattal kezelni, ha bármit
 magam kezdeményezek, vagy ha elderíteni-felhárítani
 a véletlen emberközelségét nem tudtam.
 Még az ital nem, még az étel sem anorexiám tárgya (csak vágya!),
 de a globál-
 (nincslondon,nincspárizsnincsbécskölnkoppenhágasatöbbi,
 nincsmúzeumnincslómerengésfolyópartonnincsnincs)
 – és humán – anorexiám nagyjából teljes.
 Feleségem (mint a kártyabajnokság, s mint az ember mellettem),
 Totyi, mint Totyi (verebem, halála még kiáll, ott nagy bajok jönnek),
 Főmedvéme (mint Főmedvéme), csak s csak ezt mondhatom.

Vasdurunggal cirkuszi szalmáról elszórt csontjaimat s bőreimet nem
 korcsolják össze, nem kotorják még (s majd se, Kafka) (az éhműv),
 de a szomszéd dolgos falu már élethosszra elérhetőnek se látszik,
 ez kapcsolatrendszerem. Még a posta jár, járjon, még megbeszéljük
 pár munkavégzés paramétereit, érdeklődöm várhatóságok felől (így),
 de már a korgó honoráriumok szidalmazását is abbahagytam,
 olvasgatok bár, s készülök is (főleg így olvasok) tanulmányírára,
 de zenét nem hallgatok már másfél éve, napom rendje a házi kártya
 (utolsó kapcsolatam a világ gyakorlatával, mondom, az irodalom
 papír sóhajait leszámítva, néha több száz oldalasak, persze), s nem
 sorolhatom én ezt, szedek pasztillákat, kortyolok lötytyöket,
 s ha legrégebbi gatyáim is feljönnek rám újra, nyögök egyet, érdemes,
 jajj! s pár lélektelen tornagyakorlatot lenyomok. Hanem már nem nézem
 Spanyolországba települt skóciai és labradori szakácsok
 andalúziai édelgését, a lesbikus csatornatisztító-nőket
 Toulouse mellől, vagy a Camargue flamingóit, s hogy Izland
 gágogó madarai mit trágáznak, hány százaléknyi termőterületet.
 És a II. Bundesliga (német foci) megtekintését is mindinkább
 hanyagolom. A legérdekesebb sporthírek három perc alatt
 meghallgathatók vagy megtekinthetők másnap,
 a síugrók csak ugrálnak (szerettem ezt egykor),
 a lesiklók sikoljanak (dettó), és mondom.

Nehéz, nehéz az abszolútum ily torz változata, az elhagyásos.
 Belátom, elsuhanó átszellemülések állandóságáról kéne számot
 adnom. De mint a gödéli tétel mondja a NEMTELJESSÉGRŐL (hülye

szó, nemem teljes), konzisztenciáját egyetlen valóban konzisztens rendszer sem bizonyíthatja, mert akkor nem konzisztens szegényke, nem, ezt én humánra tettem át, így: ha a világgal közölni tudnám konzisztenciámat, nem lennék konzisztens, mert a világ csak önmagát érti, semmi mást a világ nem érte (ezt gyerekkoromtól tudtam, hiába volt a sok játék, társaskodás, mindenféle ambíció látszata – és valója, na jó), sosem érte vala a világ mást, csak önmagát, s ha ehhez világi eszközöm lenne, már nem én lennék én.

Így, még pár dolognak örülvén, hogy meglesz (idén, remélem), semmit megakadályozni nem akarván, ám válogasson tőlem ki mit mint akar, vagy vegyen rá engem ilyenre, de az érintkezést befejeztem, mert betege vagyok – – lásd fentebb, ha bárkivel is élőszt váltottam azont túl, hogy hát akkor (Totyinak veszem) két salátát, (szintén neki) egy zsemlét. A többi nem fér a zsebembe, épp mert hogy kerek az (népdal).

II. Önmagam sznobja

Ó, Evelyn Waugh-ról jutott eszembe!

(Például róla is készülök írni, vastag életrajzi munkákat, róla, tanulmányozok, és vagy tizenöt könyvet tőle; az első Waugh az Ottlik-fordítás volt, még a művész súlyos poggyászával, mit hazavisz ő honi partokra, hogy a megvilágosodás ritka pillanata után hosszasan, keservesen dolgozzon a matérián; de a *Jámbor pálya* már salingeri leckét adott, arról, hogy vannak, akik a vurstli forgó korongján sem kívül, örök-lerepülőkként, örök-visszakapaszkodókként nem próbálkozhatnak célszerű haszonnal, de profik sem ők, kik csíkos trikóban bennliliomkodnak a középén, ügyes terpeszben testsúlyt ide-oda rakva, nem, a magamféle maradjon eleve lent, de akkor a nézőtéren se üljön, mert nem oly önfeledt, hogy csak úgy haca-buca kacaghatna, nem, a magamféle ne éljen a rádiók, a hírek, a tévéképek stb. olcsó, bár kifogásolhatatlan szórakoztatósdiájával, hanem ósdi módon – na és, ha önmaga sznobja! hogy magától mindent oly komolyan vesz! –, igen, vonuljon el... amivel meg is érkeztünk.)

III. Króm és karnitin

Ez szinte verskötetecím, de nem tervezem

Króm és karnitin; és mázsa-nit (annyit kanalizok belőle); magnézium és mit-tudom-én-mik; nem reklámozhatom, nem ismerem a hatályos rendelkezéseket, hathatosság (iszom? pfuj!) reményében zabálok ilyesmit, napomat rendesen beosztják; a kalandosabb vállalkozások, például a ló, egy-egy város végigjárása: már az itthon, asztalian megélt alkony mögé szorulnak.

EGY MÁS UA.

Ahogy a sörben nem ragadtam benn,
 hajszámban légy, levesben hajszáll,
 légyben leves, de ahogy
 felháborítónak tartottam, hogy én nem
 ihatom, bort, holott
 Virginiát kifogástalanul fordítottam nagy
 nyárban és nagy jó magányban, aztán
 ennyi szemét nedűt ne, a legjobb
 sörökre tértem át – a történet ismert:
 nekem semmit sem lehet! Lemondok már a
 legjobb szereplésekért, inkább nem is fizetem
 semmi díját, csak hogy ne kelljen, de
 ahogy a sörben sem ragadtam benn,
 holott zsebből ittam végül,
 na tessék, talán ez is jó kabala,
 ennek, a HOLMI (arról is itt volt szó),
 és ásványvízzel s orgonavirággal,
 Schluttenbergien megtestleépülve
 két-három pályatárssal, kedves emberrel,
 rokonnal hejehujázom le a hegy oldalán,
 derűsen, újabb és újabb találkozások,
 dedikálások, beszélgetések, nagy tele-
 fonálgatások felé, ki tudja? (Én.
 S nem integetek repgépéből, bécsi vonatból,
 sajnos-sem.) Vagy ua. más.
 Rézsű a végszó a Tabánban.